

NIECZAS (2) *sb m*

G sg nieczasu (2).

Sł stp, Cn notuje, Linde brak.

Brak czasu; alienum a. difficile a. importunum tempus Cn (2) : Rádá nieczáfu łwego/ Nie czyni zylku żadnego BierEz K2v.

Wyrażenie przyimkowe: »dla nieczasu« = z powodu braku czasu (1): ácz lię ielzczę nic niełthało dla nieczáfu/ wżákże niewątpi iż to teraz vczynicie/ iákościé tho obiecowali vczynić BielKron 231v.

Cf CZAS

AŻ